

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobce: **Ing. Dr. M. K.**, bytem [adresa],
zastoupen JUDr. Jiřím Marvanem, advokátem se sídlem Vodičkova
31/710, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
se sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 22. 11. 2013, č. j.: MK 53835/2013 OLP,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra kultury (dále též „žalovaný“), kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva kultury (dále jen „ministerstvo“) ze dne 30. 4. 2013, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

j.: MK 21808/2013 OPP (dále též „rozhodnutí ministerstva“), kterým bylo určeno podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), že dům č. p. x na st. p. č. x, k.ú. Dolní Javoří, obec Lázně Bělohrad, část obce Dolní Javoří, okres Jičín, Královéhradecký kraj, je kulturní památkou ve smyslu § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“), evidovanou v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky pod rejstříkovým číslem 19036/6-4676.

Proti napadenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce *v prvním žalobním bodu* tvrdil porušení dispoziční zásady s tím, že se žádostí ze dne 10. 10. 2012 podanou u ministerstva dne 19. 10. 2012 domáhal, aby ministerstvo určilo podle § 142 odst. 1 správního řádu, že dům č. p. x na pozemku parc. č. st. x v kat. území Dolní Javoří, obec Lázně Bělohrad, okr. Jičín (dále též „předmětný dům“), není kulturní památkou. Ministerstvo po provedeném řízení vydalo rozhodnutí, jehož výrok zní takto: *„Dům čp. x na st.p.č. x, k.ú. Dolní Javoří, obec Lázně Bělohrad, část obce Dolní Javoří, okres Jičín, Královéhradecký kraj, je kulturní památkou ve smyslu § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění evidovanou v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky pod rejstříkovým číslem x.“* Řízení podle § 142 odst. 1 správního řádu je výlučně řízením o žádosti podle § 44 a násl. správního řádu. Správní řízení (stejně jako řízení občanskoprávní) je ovládáno dispoziční zásadou, kdy v řízení o žádosti výlučně žadatel vymezuje předmět správního řízení. Není v pravomoci správního orgánu s takto vymezeným předmětem řízení jakkoli disponovat. Pokud tedy žadatel vymezil úzce předmět své žádosti tak, aby bylo určeno, že předmětný dům není kulturní památkou, pak v řízení o takové žádosti podle § 44 a násl. správního řádu nemohlo ministerstvo vydat rozhodnutí, že předmětný dům je kulturní památkou, neboť ministerstvo je v souladu s dispoziční zásadou striktně vázáno žádostí (petitem žádosti) a nemůže překročit návrh (žádost), který učinil navrhovatel. To platí i pro řízení o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není mající deklaratorní povahu. Výše uvedenému přisvědčuje judikatura Nejvyššího soudu České republiky - viz rozsudek ze dne 10. 10. 2002, č. j. 22 Cdo 1299/2001, který určil, že soud nemůže svým rozhodnutím překročit žalobní návrh uplatněný v žalobě o určení podle § 80 písm. c) o.s.ř. Řízení o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu je obdobou žaloby (návrhu na zahájení řízení) o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není podle § 80 písm. c) o.s.ř. Je zcela jistě důvodné uplatnit na správní řízení stejné procesní principy, které platí v případě soudního řízení. Dispoziční zásada a vázanost návrhem (žádostí) jsou obecně aplikovatelnými procesně právními principy ve všech právních odvětvích, ať občanskoprávním řízení tak v řízení správním. Nadto rozhodnutí o tom, že určitá nemovitost je kulturní památkou, může být vydáno pouze v řízení a za podmínek stanovených v § 3 památkového zákona, podrobněji dále rozvedených ve vyhlášce č. 66/1988 Sb., kterou se tento zákon provádí. Takové řízení však provedeno nikdy nebylo a proto nemohlo být ani vydáno rozhodnutí, že věc je kulturní památkou, která má konstitutivní charakter. Ostatně věcné důvody památkové ochrany předmětné nemovitosti nebyl správní orgán (ani jiné orgány) nikdy schopni doložit.

Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítal, že došlo k omezení vlastnického práva bez vydání individuálního správního aktu. Považoval za nesprávný právní názor správních orgánů obou stupňů, že předmětná nemovitost „se stala kulturní památkou od nabytí

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

účinnosti zákona o kulturních památkách“ a „*v současné době je věc kulturní památkou, neboť byla zapsána do státních seznamů kulturních památek před 1. 1. 1988*“. Konstatoval, že v době, kdy mělo být rozhodováno o zápisu, byl dům v osobním vlastnictví právních předchůdců žalobce (A. K. a B. Š.), tato skutečnost byla ve správním řízení spolehlivě prokázána a je nesporná. Vlastníci nebyli o zamýšlené památkové ochraně, o zamýšleném rozhodnutí o zápisu dotčené nemovitosti do SZKP nikdy uvědomeni a ani nebyli účastníky (správního) řízení, v němž by mohli své zájmy plynoucí z jejich vlastnictví k dotčené nemovitosti účinně uplatnit. Tehdejší mocenské orgány označovaly dokonce za vlastníka osobu (F. P.), která dotčenou nemovitost dávno nevlastnila, a v době, kdy se mělo rozhodovat o zápisu, byla dokonce po smrti. Rovněž tato skutečnost byla ve správním řízení předcházejícím podání této žaloby spolehlivě prokázána a není o ní sporu.

O zápisu nemovitosti do státního seznamu kulturních památek nebo její památkové ochrany nebylo nikdy rozhodnuto ve formě individuálního správního aktu. I tato skutečnost byla ve správním řízení spolehlivě prokázána. Prohlášení věci za kulturní památku je nuceným omezením vlastnického práva - k tomu viz nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 35/94. Prohlášení věci za kulturní památku je spjato s omezením dispozičních i užívacích oprávnění vlastníka - k tomu viz nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 21/04. Správní orgány obou stupňů dovozují, že věc se stala kulturní památkou od nabytí účinnosti zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, a dnes je považována za kulturní památku proto, že byla zapsána do státního seznamu před r. 1988 (rozhodnutí správního orgánu I. stupně str. 8; rozhodnutí správního orgánu II. stupně str. 9 dole). Dle tohoto pojetí došlo k nucenému omezení vlastnického práva vyvolaného statutem kulturní památky (v důsledku specifických omezení a povinností stanovených zákonem, které musí vlastník objektu se statutem kulturní památky strpět) a to před 1. 1. 1988 dokonce bez ohledu na to, zda se vlastník o omezení svého vlastnictví dozvěděl. Od 1. 1. 1988 (kdy nabyl účinnosti památkový zákon má být vlastnictví dle mínění správních orgánů obou stupňů omezeno jen proto, že nemovitost měla být údajně zapsána do seznamu památek před 1. 1. 1988 (bez ohledu na to, že k zápisu došlo bez účasti a vědomí vlastníků nemovitosti)). Podle názoru správních orgánů obou stupňů k omezení vlastnického práva mělo dojít (a vlastník je povinen jej strpět) bez ohledu na to, zda osoba (osoby), o jejíž vlastnické právo jde, měla možnost svá práva pramenící z vlastnictví předmětné nemovitosti sama hájit. Tímto postojem žalovaný v zásadě obhajuje dobové ideologické axiomy, vycházející z popření ochrany práv jednotlivce, v dané souvislosti pak ochrany práva vlastnického, a poskytuje tak de facto i de iure ochranu zásahům mocenských orgánů totalitního státu do soukromého vlastnictví.

Takový závěr správních orgánů obou stupňů je však především v hrubém rozporu s nálezem Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 307/99 který stanoví, že „...ústavní předpis (zde míněn Ústavní zákon č. 100/1960 Sb.) sám o sobě není s to zasáhnout do konkrétních individuálních vlastnických vztahů, ale jako takový představuje toliko podklad pro následné (správní) rozhodnutí, jímž by v intencích prováděcího zákona vlastnické vztahy jako individuálním správním aktem mohly být změněny“. Dospěl-li Ústavní soud ČR k závěru, že ani ústavní předpis není sám o sobě sto zasáhnout do konkrétních individuálních vlastnických vztahů, pak tím spíše takový závěr musí platit i pro právní předpis nižší právní síly, tj. jak památkový zákon, tak jemu předcházející zákon č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách. Takže ani zákon č. 22/1958 Sb. ani nový zákon č. 20/1987 Sb.

nebyl s to sám o sobě zasáhnout do konkrétních individuálních vlastnických vztahů; k zásahu do vlastnictví mohlo dojít výlučně na základě individuálního správního aktu. Žádný individuální správní akt v tomto posuzovaném případě vydán nebyl.

Názor správních orgánů obou stupňů, že zapisování kulturních památek do Státního seznamu kulturních památek (dále také „SSKP“) neprobíhalo podle tehdejších předpisů upravujících správní řízení, tj. zákona č. 71/1967 Sb., a proto nebylo vedeno správní řízení a rozhodnutí Odboru kultury Okresního národního výboru (dále též „OK ONV“) nemuselo být oznamováno vlastníkově kulturní památky, je nesprávný.

Znamená-li statut kulturní památky nucené omezení vlastnického práva (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 35/94) a omezení dispozičních a užívacích práv vlastníka (viz nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 21/04), pak individuální správní akt (rozhodnutí o zápisu nemovitosti do státního seznamu památek) uvedený v části V. výše měl být navíc vydán ve správním řízení v souladu s § 1 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) ve znění platném v době rozhodování o zápisu, neboť zde národní výbory v oblasti státní správy rozhodovaly o právech, právem chráněných zájmech a povinnostech občanů.

Z žádného ustanovení zákona nevyplývá, že na rozhodování podle zákona o kulturních památkách se ustanovení správního řádu nepoužije.

Podle § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, ve znění platném do 31. 12. 1987 o zápisu do státního seznamu rozhoduje výkonný orgán krajského národního výboru. Podle § 1 odst. 3 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek, ve znění platném do 31. 12. 1987 *rozhoduje o zápisu odbor školství a kultury rady krajského národního výboru po vyjádření krajské komise státní památkové péče.* Podle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek, ve znění platném do 31. 12. 1987, *zápisy do seznamů se provádějí do 15 dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí uvedené v 81 odst. 3.*

Z uvedených citovaných ustanovení zákona a vyhlášky platných do 31.12.1987 vyplývá, že právní moc rozhodnutí o zápisu byla podmínkou pro zápis věci do státního seznamu památek.

I Nejvyšší správní soud konstatoval v odůvodnění svého rozsudku ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 As 26/2008, že „ ... rozhodnutí odboru školství a kultury rady krajského národního výboru o zápisu kulturní památky vydané dne na základě ust. § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb. a ust. § 1 odst. 3 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek ... mohlo být přezkoumáváno jedině na základě opravných prostředků podaných proti tomuto rozhodnutí v souladu s vládním nařízením č. 91/1960 Sb., o správním řízení. Podle přechodného ustanovení § 82 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, jímž bylo s účinností ode dne 1. 1. 1968 nahrazeno vládní nařízení č. 91/1960 Sb., pak bylo možné rozhodnutí, které nabylo právní moci před 1. 1. 1968, přezkoumat mimo odvolací řízení jen tehdy, jestliže ode dne právní moci rozhodnutí neuplynuly tři roky. Tento citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu dokládá, že o zápisu nemovitosti do státního seznamu mělo být rozhodnuto ve správním řízení, jehož výsledkem by bylo pravomocné správní rozhodnutí, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

podmínkou právní moci rozhodnutí je oznámení (doručení) písemného vyhotovení rozhodnutí všem účastníkům řízení.

Žalobce dále vytkl správním orgánům obou stupňů, že sice jmenovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu výslovně zmínily, ale zásadně jej citovaly neúplně a navíc nepřesně, takže nemohly dojít ke správnému závěru. Také se námitkami žalobce ohledně absence pravomocného správního rozhodnutí uplatněnými jak v návrhu, tak v rozkladu důsledně nezabývaly a v odůvodnění obou rozhodnutí učinily závěry, které nemají oporu ani v zákoně, ani v soudní judikatuře a jsou vnitřně rozporné - především v té části, kdy na jedné straně oba správní orgány shodně konstatovaly, že rozhodnutí o zápisu nebylo nikdy vlastníkům nemovitosti oznámeno (takže nikdy nemohlo nabýt právní moci) ani nebylo rozhodnuto ve správním řízení, ale současně argumentovaly marným uplynutím lhůt pro přezkum, který ale typicky přichází v úvahu jen tehdy, bylo-li vydáno rozhodnutí a toto rozhodnutí bylo všem účastníkům oznámeno (doručeno) a je v právní moci.

Ve *třetím žalobním bodu* žalobce tvrdil, že zápis byl proveden na základě paaktu, neboť správní orgány opírají své závěry stran zákonnosti zápisu dotčené nemovitosti do státního seznamu kulturních památek o dokument označený jako „rozhodnutí OK ONV Jičín ze dne 5. 12. 1983“. Správní orgány obou stupňů shodně konstatovaly, že „... *originál listiny nebylo možné dohledat*“ a dále, že „... *Ministerstvo kultury presumovalo jeho bezvadnost*“ (viz rozhodnutí ministerstva, str. 5 dole a napadené rozhodnutí str. 10). Dopis OK ONV Jičín ze dne 5. 12. 1983 je na první pohled zjevně problematický a evidentně postrádá základní atributy úřední listiny obvyklé v úředním styku okresního národního výboru na konci roku 1983, takže závěr žalovaného o jeho bezvadnosti je zjevně nesprávný a neakceptovatelný (podrobně byly vady tohoto dokumentu namítány žalobcem v rozkladu ze dne 20. 5. 2013, část V). Jelikož správní orgány obou stupňů vzaly tento dokument za podstatný základ svého rozhodnutí (tento dopis považují za rozhodnutí o zápisu nemovitosti do státního seznamu), byly z úřední povinnosti povinny především zkoumat, zda jde o správní akt (zda nejde o paakt), zda je správní akt vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu, zda existuje právní podklad pro vydání správního aktu a zda je pravomocný a vykonatelný.

K pravomoci příslušného správního orgánu žalobce poukázal na ust. § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách (dále jen „zákon o kulturních památkách“ ve znění platném do 31. 12. 1987, o zápisu rozhoduje výkonný orgán krajského národního výboru. Podle § 1 odst. 3 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek, ve znění platném do 31. 12. 1987, rozhoduje o zápisu odbor školství a kultury rady krajského národního výboru po vyjádření krajské komise státní památkové péče. Kompetence krajského národního výboru rozhodovat o zápisech do státních seznamů kulturních památek nebyla nikdy změněna resp. přenesena na jiné stupně národních výborů. Výše citovaná ustanovení zákona a vyhlášky zůstaly v původním uvedeném znění až do dne účinnosti památkového zákona, tj. do 31. 12. 1987, který zrušil jak zákon č. 22/1958 Sb., tak na něj navazující prováděcí vyhlášky. Správní orgán I. stupně nesprávně tvrdí a správní orgán II. stupně tento názor přejímá, že přijetím zákona č. 65/1960 Sb., o národních výborech (dále jen „zákon o NV“) a vládním nařízením č. 71/1960 Sb., o rozšíření pravomoci a odpovědnosti národních výborů „byla provedena velmi závažná nepřímá novela i zákona o kulturních památkách“ (viz rozhodnutí správního orgánu I. stupně, str. 4; viz rozhodnutí správního

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

orgánu II. stupně str. 3). Žádná nepřímá novela, v jejímž důsledku by mohlo dojít k přenesení kompetence rozhodovat o zápisech do státních seznamů památek z krajských na okresní národní výbory, provedena nebyla, neboť

1. žádné ustanovení zákona o NV, který delegoval vládě pravomoc podrobněji upravit rozšíření pravomocí národních výborů, nezakotvilo okresním národním výborům pravomoc vydávat rozhodnutí o zápisu do příslušného státního seznamu památek a nestalo se tak ani památkovým zákonem účinným ode dne 1. 1. 1988, jímž byl zrušen zákon o kulturních památkách.

2. ani v legislativních podmínkách totalitního režimu právní předpis nižší právní síly nemohl novelizovat právní předpis vyšší právní síly [podzákonnou normou, kterou je nařízení vlády, nemohla být v hierarchickém systému právních norem Československé republiky provedena novela zákona /byť nepřímá/ (zde konkrétně zákona o kulturních památkách) přijatého tehdejším zákonodárným orgánem, tj. Národním shromážděním/.

3. ani směrnice Ministerstva školství a kultury uveřejněná ve Věstníku Ministerstva školství a kultury nebyla s to způsobit nepřímou novelu právní normy o právní síle zákona. Ostatně ale ani tato směrnice nijak kompetence národních výborů při rozhodování o zápisech do státních seznamů nemění.

4. skutečnost, že rozhodování o zápisu do státních seznamů bylo ve výlučné kompetenci krajských národních výborů, zdůrazňuje též ust. § 1 odst. 5 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek, ve znění platném do 31. 12. 1987, které stanoví, že *seznamy vede odbor školství a kultury rady krajského národního výboru, který výkonem této agendy - s výjimkou rozhodnutí o zápisu - může pověřit příslušnou přímo podřízenou organizaci.*

Uvedené je zcela v souladu se závěry, které k obsahově zcela totožné věci učinil Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém rozsudku č. j. 5 To 444/2004 ze dne 15. 9. 2005, který k věci uvedl „Podle § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb. se národní kulturní památky zapisovaly do příslušného seznamu na základě rozhodnutí vlády, v ostatních případech rozhodoval o zápisu výkonný orgán krajského národního výboru. Pravomoc i působnost k vydání rozhodnutí o zápisu do příslušného státního seznamu měl tedy pouze příslušný výkonný orgán krajského národního výboru a nikoli výboru okresního. Pokud tedy o zápisu do příslušného státního seznamu nemovitých nebo movitých památek rozhodoval výkonný orgán okresního národního výboru, neměl k tomuto právnímu úkonu pravomoc ani působnost, a v tom případě se jedná o nicotný právní akt bez právních účinků, na který se hledí, jako by nebyl nikdy učiněn a v právním státě by byl zrušen pouze z důvodů právní jistoty. Žádné ustanovení z následně přijatého zákona č. 65/1960 Sb., o národních výborech, ve znění pozdějších předpisů, který delegoval vládě pravomoc podrobněji upravit rozšíření pravomocí národních výborů, pak nezakotvilo okresním národním výborům pravomoc vydávat rozhodnutí o zápisu do příslušného státního seznamu památek a nestalo se tak ani zákonem České národní rady č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, účinným ode dne 1. 1. 1988, jímž byl zrušen zákon č. 22/1958 Sb., podle něhož kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů se považují za kulturní památky podle tohoto zákona.“

Dále k tomu rozsudek Krajského soudu v Ústí n. L., č. j. 5 To 444/2004 ze dne 15. 9. 2005 uvádí „...k zápisu zámku v Dobříčanech do seznamu nemovitých kulturních památek došlo na základě rozhodnutí školské a kulturní komise okresního národního výboru, jemuž

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodně pravomoc a působnost k vydání takového rozhodnutí tehdy platný zákon č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, ve znění pozdějších předpisů, nesvědčí. I když tedy areál zámku v Dobříčanech ve smyslu § 2 zákona o státní památkové péči splňuje podmínky zakotvené v pojmu kulturní památka, ovšem do příslušného státního seznamu památek České republiky byl zapsán v rozporu s tehdy platným právním předpisem, nelze jej za kulturní památku považovat, nemá její statut a jde jen o věc nemovitou. Zápis této nemovitosti ve státním seznamu památek ČR by tedy měl být administrativním způsobem odstraněn.“

K výše uvedenému žalobce dodal, že nepřímá novelizace právních předpisů, již se správní orgány obou stupňů nesprávně dovolávají, je jev velmi řídký, v legislativním procesu obecně nežádoucí a vždy závisí na posouzení konkrétního případu, zda nepřímá novelizace konkrétního ustanovení právního předpisu skutečně nastala či nikoliv. Soudní judikatura dospěla k závěru, že v souladu se zásadou lex posterior derogat priori platí, že pozdější právní předpis ruší právní předpis dřívější jen tehdy, pokud oba nemohou v totéž právním řádu platit zároveň. Podle soudní judikatury za nepřímou novelu lze pokládat takovou právní normu, která v podobě pozdější úpravy (lex posterior) rozšiřuje nebo zužuje věcnou, osobní nebo časovou působnost právní normy obsažené v jiném právním předpise, který se pozdějším právním předpisem přímo nemění - k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011-218. Pokud by navíc zákonodárce zamýšlel zákonem o NV provést tak zásadní změnu v kompetencích v rozhodování o zápisech do státních seznamů památek stanovenou zákonem o kulturních památkách (tj. kompetenci rozhodovat o zápisech do státních seznamů památek odebrat krajským národním výborům a přenést ji na okresní národní výbory), pak by musel takový záměr explicitně vyjádřit - k tomu srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 9. 1998, č. j. 6 A 86/96.

Konečně že zápisu do státního seznamu musí předcházet pravomocné rozhodnutí krajského národního výboru jasně též vyplývá z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu z 16. 7. 2008, č. j. 3 As 26/2008-72.

Pokud je dopis OK ONV Jičín ze dne 5. 12. 1983 vydáván žalovaným za rozhodnutí o zápisu, pak je třeba s ohledem k výše uvedenému konstatovat, že podle právních předpisů platných do 31. 12. 1987 byl okresní národní výbor v systému přísně hierarchického uspořádání státní památkové péče k rozhodnutí o zápisu do státního seznamu kulturních památek absolutně nepřislušný, neboť pravomoc byla právním řádem udělena výhradně jinému orgánu (krajskému národnímu výboru). Za popsaného stavu neexistuje právní podklad, na jehož základě by mohl Okresní národní výbor v Jičíně vydat správní akt spočívající v rozhodnutí o zápisu nemovitosti do státního seznamu památek.

Výše uvedené je zcela v souladu s judikaturou Ústavního soudu ČR. Podle jeho rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 770/02, „jde o paakt tehdy, jsou-li jeho vady zásadní a zřejmé, že na něj „nelze hledět“ jako na správní akt. Na prvním místě je nicotnost správního aktu dovozována tam, kde akt vydal správní orgán absolutně věcně nepřislušný příp. orgán instancně postavený na nižším stupni, než orgán, kterému rozhodnutí příslušelo. Nicotnost správního aktu by pak mohla nastat v důsledku nedostatku právního podkladu, typicky v situaci, kdy právní podklad pro vydání správního aktu neexistuje vůbec.“

Dodal, že podle § 2 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 99/1959 Ú.l., kterou se blíže určuje

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

činnost a organizace krajských, okresních a místních komisí státní památkové péče, ve znění platném do 31. 12. 1987, se *krajská komise vyjadřuje k památkám, které mají být zapsány do státních seznamů památek*. Podle § 1 odst. 3 vyhlášky č. 1166/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek, ve znění platném do 31. 12. 1987, rozhoduje o zápisu odbor školství a kultury rady krajského národního výboru po vyjádření krajské komise státní památkové péče.

V tomto předmětném případě vyjádření krajské komise státní památkové péče vydáno nikdy nebylo. Správní orgány obou stupňů použily za podklad svého rozhodnutí zápis zjednání okresní komise ze dne 8. 12. 1978, avšak nejenže vyjádření okresní komise nemohlo být podle právních předpisů platných do 31. 12. 1987 podkladem pro rozhodnutí výkonného orgánu krajského národního výboru, ale především ani okresní komise dne 8. 12. 1978 podle předložených dokladů nepřijala žádné usnesení, z něhož by vyplývalo, že navrhuje předmětný dům k zápisu do státního seznamu památek (z navrženého seznamu, který okresní komise měla k dispozici, projednala podle obsahu jí přijatého usnesení pouze zápis ruční stříkačky a k ostatním navrženým objektům se nijak nevyjádřila).

Za popsaného stavu chybí i věcný podklad, který by opodstatňoval rozhodnutí o zápisu do seznamu památek.

K právní moci a vykonatelnosti správního aktu žalobce konstatoval, že dopis OK ONV Jičín ze dne 5. 12. 1983 (dále též „dopis“), který žalovaný považuje za rozhodnutí, jež bylo podkladem pro zápis dotčené nemovitosti do státního seznamu kulturních památek, nebyl tehdejšími vlastníky dotčené nemovitosti nikdy oznámen (nebylo nikdy doručeno písemné vyhotovení tohoto dopisu). Tato skutečnost byla v průběhu správního řízení spolehlivě zjištěna a shodně jí konstatují správní orgány obou stupňů. Tím pádem takový správní akt nemohl nikdy nabýt právní moci a nemohl tím pádem být ani vykonatelný. Následkem této skutečnosti nemohl žádný z dotčených účastníků – především vlastníků dotčené nemovitosti - brojit zákonnými prostředky proti zásahu tehdejších mocenských orgánů do svých vlastnických práv a nepočaly nikdy běžet ani lhůty pro přezkum takových rozhodnutí (neboť taková rozhodnutí ani neexistují).

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce tvrdil, že zápis předmětného domu do Seznamu kulturních památek neobsahuje náležitosti předepsané závaznými právními předpisy. Podle § 4 odst. 1 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek ve znění platném do 31. 12. 1987 *do seznamů se zapisují základní údaje o památce a o skutečnostech, které se k ní nebo k památkové rezervaci vztahují, jakož i údaje o jejich změnách; kromě toho se mohou zapisovat i další evidenční údaje*. Podle čl. 2 písm. c) instrukce Ministerstva kultury ČSR ze dne 30. 1. 1974, č. 321311A- VI/1 je nutno zajistit, aby byla vedena evidence nemovitých kulturních památek; způsob vedení evidence kulturních památek, za účelem jednotného postupu ve všech krajích, je rámcově upraven v „Zásadách vedení evidence a provádění inventarizací kulturních památek“ připojených k citované instrukci. Podle bodu 1 Zásad vedení evidence a provádění inventarizací kulturních památek (dále jen Zásady) *evidenci nemovitých a movitých kulturních památek je třeba vést tak, aby byly uspořádány údaje nezbytné pro zjištění identity, kulturní hodnoty, původu, fyzického stavu. Evidenci kulturních památek je třeba vést způsobem odpovídajícím těmto Zásadám tak, aby evidence nemovitých kulturních památek byla zpracována nejpozději do 31. prosince 1975*. Podle bodu 2 Zásad

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

odděleně je třeba vést evidenci o majetkoprávních vztazích jiných organizací, popřípadě osob, ke kulturním památkám, které nejsou ve správě národního výboru nebo příspěvkové organizace v oblasti kultury, řízené národními výbory. Podle bodu 3 Zásad evidence nemovitých kulturních památek zahrnuje operativní evidenci a evidenci majetkoprávních vztahů. V rámci operativní evidence je vedena všestranná dokumentace a písemné operáty, které zahrnují zejména údaje o stavu nemovitosti kulturní památky, o její úplnosti, o kulturních hodnotách, o provedených úpravách a o dalších změnách jejího stavu. Tato evidence je soustavně doplňována záznamy o nově vzniklých skutečnostech. Podle § 64 odst. 2 vládního nařízení č. 71/1960 Sb., o rozšíření pravomoci a odpovědnosti národních výborů a o uspořádání a činnosti jejich orgánů, v tehdy platném znění, ve své práci se odbory řídí právními předpisy, usneseními národního výboru, jeho rady a příslušné komise a směrnicemi a pokyny vyšších orgánů. Dle podkladů shromážděných ministerstvem předmětný zápis ve státním seznamu tvoří tři údaje: (i) přidělené evidenční číslo, (ii) údaj „Dolní Javoří čp. x, lidová architektura“ a (iii) odkaz na rozhodnutí OK ONV Jičín z 5. 12. 1983, který je nicotným aktem. Zápis, jehož se žalovaný dovolává, neobsahuje žádné základní údaje o památce ani o skutečnostech, které se k ní vztahují (§ 4 odst. 1 vyhl. č. 116/1959 Ú.I.), neobsahuje ani další předepsané evidenční údaje, tj. údaje nezbytné pro zjištění identity, kulturní hodnoty, původu a fyzického stavu; neobsahuje žádnou evidenci majetkoprávních vztahů, ačkoli to příslušná instrukce Ministerstva kultury ČSR výslovně vyžadovala. Zápis ve státním seznamu tak neobsahuje náležitosti vyžadované právními předpisy platnými do 31. 12. 1987 a údaje, které měly být zapsány, se nedají nijak dovodit ani z dobových dokumentů předložených v průběhu správního řízení. Jelikož zápis, na nějž správní orgán poukazuje, neobsahuje předepsané náležitosti, není (nemůže být) ani zápisem provedeným podle tehdejších právních předpisů. I z tohoto důvodu nemůže být předmětný dům považován za kulturní památku s poukazem na § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, a to pro zásadní nedostatek náležitostí zapsaných skutečností popsany výše, které v zásadě neumožňují doložit, že předmětná nemovitost je vůbec kulturní památkou.

V pátém žalobním bodu žalobce namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí ani řádně nevypořádal s námitkami žalobce ohledně doby zápisu předmětné nemovitosti do státního seznamu kulturních památek obsaženými v části VI. rozkladu ze dne 20. 5. 2013. Předně nebylo ani spolehlivě prokázáno, že zápis byl proveden před 1. 1. 1988 (tj. ještě za účinnosti zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách), když písemné doklady soustředěné ministerstvem prokazují, že ještě 30. 12. 1987 zápis předmětné nemovitosti do seznamu proveden nebyl. Ve správním spise neexistuje žádný podklad, který by spolehlivě prokazoval, že zápis dotčené nemovitosti byl proveden skutečně (fyzicky) již před 1. 1. 1988, kdy vstoupil v účinnost památkový zákon. Přitom provedení takového důkazu vyplývá z ověření postupu při zápisu památek do státních seznamů stanoveného zákonem o kulturních památkách, ve znění platném do 31. 12. 1987 a vyhláškou č. 116/1959 Ú.I., o evidenci kulturních památek, ve znění platném do 31.12.1987 - tedy především ze dne právní mocí rozhodnutí o zápisu (vyplývajícího z doložky právní moci vyznačené na samotném rozhodnutí nebo z vykázaného oznámení rozhodnutí všem účastníkům řízení ve smyslu § 4 odst. 2 vyhlášky č. 116/1959 Ú.I.) a vykázaného oznámení vyrozumění o provedeném zápisu doloženého doručenkou ve smyslu § 5 vyhlášky č. 116/1959 Ú.I., o evidenci kulturních památek. Žádný takový doklad, který by objektivně prokazoval, že zápis byl skutečně proveden před 1. 1. 1988, neexistuje. Přitom datum a číslo jednacích oznámení o zápisu podle § 5 vyhlášky č. 116/1959 Ú.I., o evidenci kulturních památek je

jednou z náležitostí zápisů ve státním seznamu kulturních památek uvedený ve sloupci „6“.

Přepisování údajů provedené minulými úřady ovšem bez jakékoli účasti a vědomí vlastníka nelze považovat za objektivní důkaz o tom, že zápis byl skutečně proveden před 1. 1. 1988, neboť bez účasti vlastníka nemovitosti si úřady v seznamu mohly doplnit zcela libovolné datum. Jakkoli vlastnictví vůbec a soukromé vlastnictví zvláště bylo v minulém režimu institutem ne právě žádoucím a jeho ochrana pro svou formálnost byla méně či více problematická, provádění zápisů ve státním seznamu památek při naprostém opomíjení právních předchůdců žalobce jako tehdejších vlastníků dotčené nemovitosti a pro opomíjení jejich práv z tohoto vlastnictví plynoucího je výrazem zlovolného zásahu tehdejších mocenských orgánů při výkonu veřejné moci, ostatně zcela odpovídající doktríně o třídním boji, která, jak známo, na (socialistickou) zákonnost příliš velký ohled nebrala, k tomu poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. III. ÚS 307/99 a předně uvedené.

Závěrem žaloby žalobce zrekapituloval své námitky tak, že se podle ust. § 42 odst. 1 památkového zákona kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů považují za kulturní památky podle tohoto zákona. Podle dřívějších právních předpisů byl zápis nemovitosti do státního seznamu vázán zákonem stanovenými podmínkami, stejně jako bylo zákonem upraveno řízení, které rozhodnutí o zápisu do státního seznamu muselo předcházet. Samotný zápis musel obsahovat náležitosti stanovené právními předpisy. Jak výše uvedeno, zápis nemovitosti do státního seznamu památek byl proveden v rozporu s dřívějšími právními předpisy, neboť byl proveden, aniž byl vydán individuální správní akt, který je nezbytnou podmínkou k platnému omezení vlastnictví, a to po provedeném správním řízení a vydání rozhodnutí a jeho oznámení (doručení) všem účastníkům řízení, byl proveden na základě nicotného aktu nepříslušného orgánu, neobsahuje náležitosti stanovené právními předpisy a není možné spolehlivě prokázat, že zápis byl proveden před 1. 1. 1988.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Poukázal na to, že v daném případě se stala předmětná nemovitost kulturní památkou již od nabytí účinnosti zákona o kulturních památkách. Rozhodnutí o zápisu OK ONV mělo pouze deklaratorní charakter, samotný zápis ani vyrozumění vlastníka nevyvolávaly právní účinky. V současné době je tato nemovitost kulturní památkou, neboť byla zapsána do státního seznamu kulturních památek před 1. 1. 1988 tak, jak je stanoveno v § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. Existence tohoto zápisu před 1. 1. 1988 je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 26/2008 - 72 ze dne 16. 7. 2008, jedinou nutnou podmínkou k tomu, aby bylo možné věc považovat za kulturní památku. Žalovaný zdůraznil, že význam slov „*podle dřívějších právních předpisů*“ v ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. je nutno vykládat jako „*v režimu dřívějších právních předpisů*“ a nikoliv „*v souladu s dřívějšími právními předpisy*“, neboť zda tak bylo učiněno v souladu s tehdejšími předpisy již nelze přezkoumávat, když lhůty k přezkumu již uplynuly a proto postačí, že je zjištěno, že tak bylo učiněno v režimu dřívějších právních předpisů, tj. před 1. 1. 1988. Žalovaný rovněž namítl, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ministra kultury byly řádným způsobem vypořádány

veškeré relevantní námitky uplatněné v rozkladu, které jsou pak většinou opět uplatněny v žalobě. Žalovaný proto setrval na skutkových a právních závěrech Ministerstva kultury a ministra kultury tak, jak jsou uvedeny v odůvodnění prvoinstančního a druhoinstančního rozhodnutí, na něž tímto v plném rozsahu odkazuje.

K námitce porušení dispoziční zásady uplatněné v prvním žalobním bodu uvedl, že odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2002, č. j. 22 Cdo 1299/2001, není relevantní, když v uvedeném rozsudku se Nejvyšší soud vyjadřoval k občanskoprávnímu řízení. Netýká se vůbec správního řízení a postupu podle § 142 odst. 1 správního řádu. Námitka porušení dispoziční zásady není důvodná, neboť žadatel (žalobce) podal žádost podle § 142 správního řádu. V tomto řízení se posuzuje, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Správní orgán v tomto případě konkrétně rozhoduje o tom, zda věc je nebo není kulturní památkou a odkdy. Ministerstvo tedy správně formulovalo výrok prvoinstančního rozhodnutí, když v něm uvedlo, že bylo dle § 142 odst. 1 správního řádu určeno, že předmětná nemovitost je kulturní památkou ve smyslu § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb.

K námitce vyjádřené ve druhém žalobním bodu, a to omezení vlastnického práva při absenci individuálního správního aktu, žalovaný argumentoval, že se při rozhodování v prvním i druhém stupni se správní orgány řídily ustálenou judikaturou, a to především rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č. j. 3 As 26/2008-72 ze dne 16. 7. 2008, kde NSS dospěl k závěru, že jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. k tomu, aby bylo možné považovat věc za kulturní památku je její zápis do Státního seznamu kulturních památek. Konkrétně v 1. odst. na posl. str. rozsudku NSS uvedl, že „... zápis kulturní památky do příslušného seznamu ... existoval k účinnosti zákona č. 20/1987 Sb., tj. ke dni 1. 1. 1988, přičemž tento zápis byl jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. k tomu, aby bylo možné věc nadále považovat za kulturní památku.“ Dále se žalovaný řídil rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 22 A 21/2012-28, kde je mimo jiné uvedeno, že věc se stala kulturní památkou od počátku účinnosti zákona o kulturních památkách a nikoliv až od okamžiku jejího zápisu do Státního seznamu kulturních památek. Vedle těchto rozsudků jsou rozhodnutí v obou stupních v nyní řešené věci rovněž v souladu s pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 5 A 103/2010-41 ze dne 8. 1. 2014, který při své zevrubné argumentaci vychází z výše uvedeného rozsudku NSS č. j. 3 č. j. As 26/2008-72. V soudním řízení vedeném pod sp. zn. 5 A 103/2010 žalobce zpochybňoval skutečnost existence předpokladu pro zápis, kterým mělo být rozhodnutí okresního národního výboru. K tomu však soud výslovně uvedl, že: „Pokud byl soubor zámku v době před účinností zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, zapsán do státního seznamu nemovitých kulturních památek podle zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, pak ve smyslu § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. platí, že se jedná o kulturní památku i podle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Zápis do státního seznamu nemovitých kulturních památek podle dřívějších právních předpisů je jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. k tomu, aby bylo věc nadále možné považovat za kulturní památku.“ Současně Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 5 A 103/2010 - 41 poukázal na předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu v obdobném případě. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 3 As 26/2008-72 dospěl k závěru, že zpochybnění zápisu předmětných nemovitostí do státního seznamu nemovitých kulturních památek nemůže představovat mimořádně závažný důvod pro zrušení

prohlášení věci za kulturní památku podle § 8 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb.

K námitce vyjádřené ve třetím žalobním bodu, že zápis byl proveden na základě paaktu, žalovaný uvedl, že zásadním dokumentem pro posouzení právního vztahu v tomto řízení považuje správní orgán kopii zápisu do Státního seznamu kulturních památek a nikoliv rozhodnutí OK ONV. Tato kopie příslušné stránky SSKP byla ve správním řízení doložena a jednoznačně prokazuje, že věc zde byla zapsána. Žalobce v odstavci 32 žaloby uvádí a cituje rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 5 To 444/2004 ze dne 15. 9. 2005. Žalovaný považuje právní názor uvedený v tomto rozsudku za již překonaný pozdější judikaturou, kdy došlo k vývoji právního názoru na otázku, zda mohl pokyn k zápisu (rozhodnutí) vydávat místo KNV i ONV, což dokládají výše uvedené mladší rozsudky (rozsudek NSS č. j. 3 č. j. As 26/2008-72, KS v Brně č. j. 22 A 21/2012-28 a MS v Praze č. j. 5 A 103/2010 - 41), které právní názor KS v Ústí nad Labem nesdílí. Z pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5 A 103/2010-41 ze dne 8. 1. 2014 žalovaný cituje posouzení této problematiky učiněné tímto soudem: „Podle § 27 odst. 2 zákona č. 69/1967 Sb. o národních výborech (který platil od 1. 1. 1968 do 24. 11. 1990) vykonával okresní národní výbor státní správu na všech úsecích uvedených v § 19; ustanovení § 19 uvádí mezi dalšími i úsek ochrany kulturních památek. Soud je tedy toho názoru, že v dané době byly příslušnými orgány prvního stupně ve věcech ochrany kulturních památek okresní (nikoli krajské) národní výbory (srovnej komentář ASPI k § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb.). Soud má tedy za to, že vydal-li rozhodnutí o zápisu do státního seznamu památek okresní národní výbor, nejde o rozhodnutí nicotné.“ .. „Skutečnost, že rozhodnutí nebylo dohledáno, neznamená, že nebylo vydáno. Rozhodnutí o zápisu kulturní památky vydané na základě § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb. a § 1 odst. 3 vyhl. č. 116/1959 Ú.l. (jeho formální nedostatky či věcné vady) by ostatně ani nemohlo být přezkoumáno v rámci řízení o zrušení prohlášení věci za kulturní památku podle § 8 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., přičemž lhůty pro jeho přezkoumání na základě opravných prostředků dle příslušných předpisů upravujících správní řízení již uplynuly.“... „Pokud byl soubor zámku v době před účinností zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, zapsán do státního seznamu nemovitých kulturních památek podle zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, pak ve smyslu § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. platí, že se jedná o kulturní památku i podle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Zápis do státního seznamu nemovitých kulturních památek podle dřívějších právních předpisů je jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. k tomu, aby bylo věc nadále možné považovat za kulturní památku. Městský soud v této otázce vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 26/2008-72 ze dne 16. 7. 2008, jímž byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5 Ca 291/2005-47. Z odůvodnění uvedeného rozsudku městského soudu lze dovodit, že jediným dokladem, který byl v dané věci k dispozici, byl zápis školské a kulturní komise MěNV (či ONV) Domažlice, jímž byl projednán a schválen seznam památek na okrese Domažlice a přijato usnesení, které bylo dne 3. 3. 1964 naplněno tím, že předmětná kulturní památka byla zapsána do státního seznamu kulturních památek podle dřívějších předpisů. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 3 As 26/2008-72 dospěl k závěru, že zpochybnění zápisu předmětných nemovitostí do státního seznamu nemovitých kulturních památek nemůže představovat mimořádně závažný důvod pro zrušení prohlášení věci za kulturní památku podle § 8 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. Rovněž uvedl, že pravomocné rozhodnutí o zápisu, potažmo zápis kulturní památky do příslušného seznamu ke dni 3. 3. 1964, existovaly k účinnosti zákona č. 20/1987 Sb., tj. ke dni 1. 1. 1988, přičemž tento zápis byl jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. k tomu, aby bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

možno věc nadále považovat za kulturní památku. Na základě toho pak dovodil, že městský soud nepochybil, pokud konstatoval, že námitky stěžovatele týkající se jednání komise Okresního národního výboru Domažlice a její věcné příslušnosti nejsou pro posouzení věci relevantní.“

K námitce nedostatku náležitostí zápisu ve státním seznamu památek a neprokázání doby, kdy k zápisu došlo obsažených ve čtvrtém a pátém žalobním bodu žalovaný, uvedl, že namítané nedostatky nelze považovat za natolik závažné, aby mohly mít za následek neplatnost nebo nicotnost zápisu. Skutečnost, že zápis proběhl před datem 1. 1. 1988, byla ve správním řízení spolehlivě prokázána celkem čtyřmi dokumenty. Podrobně je toto v bodech rozepsáno na stranách 6 – 7 rozhodnutí ministerstva. Jedná se o tyto dokumenty:

Kopie zápisu do SSKP, kde je jako den zápisu uveden den 28. 5. 1984. SSKP je kniha, do které se postupně zapisovaly kulturní památky podle pokynů příslušných krajských nebo okresních národních výborů. Již z této podstaty se nemůže jednat o podvrh, protože data samotného zápisu do knihy postupují chronologicky. Pokud by zápis byl proveden až v roce 1987 nebo 1988, musel by být na jiné stránce.

Dopis č. j. Jap/87/404 ze dne 30. 12. 1987, kde je přímo uvedeno, že předmětná nemovitost je již v SSKP zapsána. Žalobce sice namítá, že zápis byl učiněn až na základě tohoto dopisu (podání ze dne 10. 10. 2012, část V., podání ze dne 2. 4. 2013, část II., odst. 5), kterého přílohou je opis rozhodnutí OK ONV z r. 1983. Ovšem přímo z obsahu tohoto dopisu vyplývá, že předmětná nemovitost již v SSKP zapsána byla: „*Dle našich dostupných materiálů jsou zapsány ve státním seznamu následující kult. nem. památky ...*“ a následuje výčet již zapsaných položek, mezi kterými je uvedena i položka „*ad8.- 4676*“ což odpovídá pořadovému číslu předmětného domu na přiloženém seznamu a dále původnímu evidenčnímu číslu v SSKP.

Sběrný formulář z tzv. Generální aktualizace (GA) a kopie příslušné stránky jmenného seznamu. Generální aktualizace státního seznamu nemovitých kulturních památek (dále jen „GA“) byla součástí koncepce rozvoje státní památkové péče a zásad kategorizace uložené usnesením vlády České socialistické republiky č. 25 ze dne 31. 1. 1973, a usnesením vlády České socialistické republiky č. 270 ze dne 13. 11. 1974. Byla započata v r. 1984 a ukončena v r. 1987. Jedním z cílů GA bylo sjednocení státního seznamu nemovitých kulturních památek na základě jmenných seznamů daných Zásadami kategorizace (Usnesení vlády ČSR č. 25/73) a tím docílení jednotné soustavy řazení evidenčních listů státního seznamu. Jmenné seznamy byly vypracovány podle seřazených sběrných formulářů. Výsledky GA pak byly zařazeny do státních seznamů nemovitých památek. Pokud by došlo k zapsání objektu do SSKP po roce 1987, nemohl by být do Generální aktualizace vůbec zařazen, neexistoval by příslušný sběrný formulář a nebyl by uveden ve jmenném seznamu. Tyto dokumenty byly ale předloženy jako příloha dopisu č. j. NPÚ-302/91406/12 ze dne 9. 11. 2012.

Vyrozumění o zápisu kulturní památky do SSKP ze dne 24. 10. 1984. Není důvod se domnívat, že by bylo vyrozumění datováno několik let před samotným zápisem, naopak za datem vyhotovení následuje datum zápisu uvedené v SSKP. Toto vyrozumění je opatřeno podpisem příslušné úřední osoby i razítkem.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

V replice ze dne 26. 10. 2016 žalobce polemizoval se stanoviskem žalovaného obsaženým ve vyjádření k žalobě a dále rozvedl argumentaci uplatněnou v žalobě, především v otázce věcné nepřislušnosti Okresního národního výboru k rozhodování o zápisu do SSKP a odkázal na judikaturu Ústavního soudu, Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu v otázce nulitního (nicotného) rozhodnutí.

Při ústním jednání dne 11. 11. 2016 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Žalobce netrval na provedení důkazů, jež byly součástí správního spisu, trval však na provedení důkazu prohlášením paní Aleny Kolářové, spoluvlastnice předmětného domu, ze dne 2. 5. 2014 a Stanoviskem I. náměstka ministra kultury ze dne 26. 7. 2006. Návrh na provedení důkazu prohlášením paní Aleny Kolářové soud zamítl, neboť skutečnosti jím prokazované neshledal ve věci sporné. Soud provedl důkaz Stanoviskem I. náměstka ministra kultury ze dne 26. 7. 2006 z něhož mj. vyplynulo, že rozhodnutí o zápisu do SSKP je považováno za individuální správní akt ve formě správního rozhodnutí, k němuž byl v r. 1987 příslušný okresní národní výbor, příslušným organizacím zřizovaným krajskými národními výbory vznikla povinnost zápisu do příslušného seznamu provést, lhůta stanovená v § 4 odst. 3 vyhlášky 116/1959 Ú.l. je vnímána jako prostředek směřující k zajištění právní jistoty, právní úprava před účinností památkového zákona přistupovala ke kulturním památkám odlišně od stávající právní úpravy, kulturní statky-věci-pokud splňovaly zákonem stanovené znaky-byly kulturními památkami ex lege, současně zákon stanovil postup pro případ pochybností je-li věc kulturní památkou či nikoliv, chráněny byly i památky nezapsané, odhlížeje od problematiky povahy rozhodování o zápisu, je třeba mít za to, že pokud bylo rozhodnuto o zápisu, je možné připustit, že kulturní památky zapsané na základě rozhodnutí s určitým zpožděním vzhledem k účinnosti památkového zákona, lze považovat za kulturní památky i podle tohoto zákona (dále jen „stanovisko náměstka MK“).

Soud rozhodl o žalobě rozsudkem dne 11. 11. 2016, č. j. 9 A 211/2013-78 ve spojení s usnesením ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 A 211/2013-74 tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru o důvodnosti žaloby, vyjma námitky porušení dispoziční zásady při rozhodování o návrhu žalobce dle § 142 odst. 1 správního řádu. Rozsudek nabyl právní moci dne 2. 12. 2016 (dále též „předchozí rozsudek“).

Ke kasační stížnosti žalovaného tento předchozí rozsudek Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) rozsudkem ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-108, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení se závazným právním názorem. Podstatou tohoto právního názoru je hodnocení, že řízení o určení právního vztahu nemůže sloužit jako procesní nástroj pro zpětný přezkum toho, zda zápis památky ve státních seznamech kulturních památek, který existoval ke dni 1. 1. 1988, který sem byl zanesen za účinnosti zákona o kulturních památkách a který jasně identifikuje zapsanou památku, proběhl v souladu s tehdy účinnými předpisy. Souladem s tehdy účinnými předpisy se míní i otázka, zda byl zápis proveden na základě způsobilého podkladu (rozhodnutí o zápisu) či zda vůbec bylo možno dohledat či identifikovat tento podklad. Z těchto důvodů městský soud neměl věcně hodnotit žalobní námitku, že zápis nebyl podložen způsobilým rozhodnutím o zápisu [odstavec [5] písmena b) a d) žaloby, části VI. a VII. žaloby]. Řízení před správními

orgány bylo zatíženou vadou spočívající v tom, že v řízení o určení právního vztahu se správní orgány zabývaly též přezkumem, který v daném řízení nebylo možno činit. Nešlo však o vadu, která by měla vliv na výrok rozhodnutí kteréhokoli ze správních orgánů.

Následně zaslal žalobce soudu dvě podání (ze dne 7. 6. 2018 a ze dne 7. 9. 2018), v nichž setrval na svých tvrzeních a uplatnil námitku nicotnosti zápisu svého objektu do státního seznamu kulturních památek odkazem na nicotné rozhodnutí (OK ONV č. j. sine ze dne 5. 12. 1983), jež je v samotném zápisu uveden jako původce (důvod) zápisu. K tomu poukázal na stanovisko městského soudu na str. 16 předchozího rozsudku, judikaturu NSS a Ústavního soudu. Za nicotné tak považoval nejen rozhodnutí o zápisu, ale i zápis samotný. Popíral, že by zápis nemovitost č.p. x identifikoval ve státním seznamu jako kulturní památku, splňující kritéria daná ust. § 2 zákona o kulturních památkách, jako je tomu u jiných objektů zapsaných ve státním seznamu před 1. 1. 1988. Podle žalobce ani žádné relevantní podklady ve sbírce příloh založeny nebyly. K tomu poukázal na výpisy ze státního seznamu kulturních památek jiných objektů a navrhl provést je jako důkaz (poznámka soudu - založeny na str. 137 až 141 soudního spisu).

Žalovaný v reakci (ze dne 30. 8. 2018) na podání žalobce poukázal na závěry zrušujícího rozsudku NSS a čtyři podmínky dané ust. § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči, které považoval za splněné. K námitce nicotnosti upozornil na závěry městského soudu na str. 18 předchozího rozsudku s tím, že pokud by NSS nicotnost zápisu, jenž následuje po rozhodnutí o zápisu, shledal, uvedl by to výslovně ve svém rozsudku.

Při ústním jednání dne 12. 9. 2018 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce zopakoval důvody žaloby a zaměřil se na argumenty uplatněné v posledních podáních. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem (č.l. 137-141 soudního spisu) k tvrzení o nedostatečné identifikaci jeho objektu, neboť je s ohledem na právní názor NSS a obsah spisového materiálu považoval pro posouzení právní otázky, zda je dům žalobce listinami ze správního spisu dostatečně identifikován, za nadbytečné.

Soud opětovně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Jak již bylo předně uvedeno, z rozsudku NSS zejména vyplynulo, že se soud ani správní orgány obou stupňů neměli zabývat přezkumem zákonnosti provedení zápisu do státních seznamů kulturních památek. Uvedené rozvádí NSS v dalších bodech svého zrušujícího rozsudku, například v bodu 63, kde konstatoval, že samotný zápis ve státních seznamech učiněný za účinnosti zákona o kulturních památkách nepředstavuje správní rozhodnutí. Jelikož zápis za účinnosti zákona o kulturních památkách nepředstavuje správní rozhodnutí, nelze tak bez dalšího vycházet z judikatury, kterou NSS dříve zmínil (bod 62), dle níž rozhodnutí v řízení o určení právního vztahu nemůže sloužit ke zpochybnění jiných pravomocných správních rozhodnutí. To však neznamená, že v rozhodnutí vydaném v řízení o určení právního vztahu je možno přezkoumávat zákonnost postupu správních orgánů v podobě provedení zápisu do státních seznamů kulturních památek za účinnosti zákona o kulturních památkách.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

V bodu 67 pak Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že řízení o určení právního vztahu nemůže sloužit jako procesní nástroj pro zpětný přezkum toho, zda zápis památky ve státních seznamech kulturních památek, který existoval ke dni 1. 1. 1988, který sem byl zanesen za účinnosti zákona o kulturních památkách a který jasně identifikuje zapsanou památku, proběhl v souladu s tehdy účinnými předpisy. Souladem s tehdy účinnými předpisy se míní i otázka, zda byl zápis proveden na základě způsobilého podkladu (rozhodnutí o zápisu) či zda vůbec bylo možno dohledat či identifikovat tento podklad. Své stanovisko v dané věci NSS formuloval do následujících právních vět:

I. Za účinnosti zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, se věc stávala kulturní památkou ze zákona tím, že naplnila znaky kulturní památky vymezené v § 2 odst. 1 tohoto zákona. Za účinnosti zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, se věc stává kulturní památkou právní mocí rozhodnutí o prohlášení věci kulturní památkou. Jde o konstitutivní rozhodnutí vydávané na základě § 3 tohoto zákona.

II. Skutečnost, že ve vztahu k určité věci existoval ke dni 1. 1. 1988 zápis ve státních seznamech kulturních památek, je relevantní z hlediska přechodného ustanovení v § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, pro zachování statusu této věci jako kulturní památky.

III. Řízení o určení právního vztahu (§ 142 správního řádu) nemůže sloužit jako procesní nástroj pro zpětný přezkum toho, zda zápis památky do státních seznamů kulturních památek byl proveden v souladu s tehdy účinnými předpisy, jde-li o zápis, který v těchto seznamech existoval ke dni 1. 1. 1988, který sem byl zanesen za účinnosti zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, a který jasně identifikuje zapsanou památku.

IV. Za mimořádně závažný důvod pro zrušení prohlášení věci za kulturní památku ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, je možno považovat i posun v oblasti poznání vlastností věci, která je kulturní památkou, pokud posun v oblasti tohoto poznání vyvrátí, že tato věc v současné době naplňuje znaky památky uvedené v § 2 tohoto zákona.

Za tohoto stavu Městský soud v Praze shledal v souladu s právním názorem NSS podstatným, zda byla splněna kritéria zmíněná v ust. § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči, které stanoví podmínky, za jejichž splnění se věc považuje za kulturní památku po 1. 1. 1988 a sice,

- provedení zápisu za účinnosti dřívějších právních předpisů,
- zápis věci jako kulturní památky,
- možnost identifikovat zapsanou kulturní památku podle zapsaných údajů ve státních seznamech kulturních památek, případně doprovodných listin (§ 2 vyhlášky č. 116/1959 Ú. l.).

Soud k tomu z obsahu spisového materiálu ověřil, že zahrnuje listiny, ze kterých vycházely správní orgány obou stupňů. Podle stanoviska soudu lze z těchto listin úspěšně dovodit závěr o splnění podmínek ust. § 42 odst. 1 citovaného zákona. Jedná se o sdělení Okresního národního výboru v Jičíně ze dne 30. 12. 1987, z něhož vyplývá, že byl Krajskému středisku státní památkové péče a ochrany přírody zaslán opis dopisu z r. 1983, kterým OK ONV v Jičíně zapisuje kulturní památky do seznamu nemovitých kulturních památek s tím, že dle dostupných materiálů jsou ve státním seznamu zapsány následující kulturní nemovité památky (poznámka soudu – užit minulý čas), mimo jiné „ostatní

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

památky po shlednutí ad8.-4676“. Z připojeného dokumentu „Zápis do seznamu nemovitých památek“ Krajského střediska státní památkové péče a ochrany přírody ze dne 5. 12. 1983 vyplynulo, že „Odbor kultury ONV Jičín zapisuje po projednání v Okresní komisi st. památkové péče a ochrany přírody R ONV 8. 12. 1978 tyto objekty a předměty do st. seznamu nemovitých novodobých památek“, kdy pod číslem 8 a rukou dopsaným číslem 4676 je uvedeno „Lidová architektura-č.p. x, maj. P. F. Dolní Javoří- velice zachovalý podkrkonošský roubený dům s příslušenstvím, s bohatě vyřezávanou lomenicí“. Skutečnost, že F. P. byl majitelem domu č. p. x. ostatně žádný z účastníků řízení v projednávané věci nerozporoval, nadto je to potvrzeno i dalšími listinami spisového materiálu žalovaného. Identifikace domu žalobce jako „Lidová architektura č. p. x, Dolní Javoří/Jičín pod pořadovým číslem 4676 s datem zápisu 28. 5. 1984 a údajem o zápisu do seznamu odkazem na rozhodnutí OK-ONV č. j.sine ze dne 5. 12. 1983“ je rovněž zaznamenána na kopii listu státního seznamu kulturních památek. Jako „stavení čp. x Dolní Javoří, okres Jičín, Lázně Belohrad, č. rejstříku 4676“ je objekt označen i ve sběrném formuláři G.A.-část 1. Skutečnost, že byl dům č.p. x v Dolním Javoří, Lázně Bělohrad, považován za památku chráněnou památkovým úřadem zařazenou do seznamu, se podává i z dopisu F. P., adresovaném ONV, odboru kultury Jičín, ze dne 16. 7. 1979, v němž žádal o státní příspěvek na střešní krytinu/údržbu nemovitosti chráněné památkovým úřadem a z odpovědi na něj (sdělení ONV, odbor kultury Jičín ze dne 1. 8. 1979 o vyhovění žádosti a finančního odboru téhož úřadu ze dne 2. 8. 1979 - pokyn k proplacení příspěvku ve výši 3.950 Kčs.

Dále je ve správním spise založeno vyrozumění o zápisu kulturní památky do státního seznamu podle § 7 zákona o kulturních památkách ze dne 24. 10. 1984, č. j. sine, kde Krajské středisko státní památkové péče a ochrany přírody Východočeského kraje v Pardubicích oznamuje, že na základě rozhodnutí výkonného výboru památkové péče odboru kultury ONV v Jičíně ze dne 5. 12. 1983, po předchozím vyjádření příslušných odborných orgánů, byla do státního seznamu nemovitých-movitých kulturních památek dodatečně z důvodů evidenčních zapsána pro svoji hodnotu umělecko-historickou či jinou „lidová architektura čp. x, Dolní Javoří, číslo rejstříku, pod nímž je zapsána ve státním seznamu 4676, vlastníka/správce-trvalého uživatele F. P., a aby v tomto smyslu bylo provedeno doplnění pracovního státního seznamu. Ve správním spise je i Návrh na rozšíření seznamu nemovitých památek novodobého charakteru – informace - z něhož (a jeho příloh) se podává, že v prvním pololetí 1978 byly vytvořeny podmínky pro to, aby na základě doporučení Krajské správy Státní památkové péče a ochrany přírody byl daný druh památky s přihlédnutím, zda jde o dobrý objekt nebo jen málo poškozený, byl vydán majiteli nebo uživateli tzv. předběžný výměr na ochranu nemovité památky do doby, než bude definitivně rozhodnuto o jejím zapsání do Státního seznamu a na výměru vlastník objektu potvrdil, že výměr převzal. V seznamu objektů, na které byl vydán výměr je identifikován pod č. 8) i objekt „Lidová architektura-č.p. x, maj. P. F. D. Javoří- velice zachovalý podkrkonoš. roubený dům s příslušenstvím, bohatě vyřezávanou lomenicí“.

Označení objektu žalobce jako č.p. x v kat.území Dolní Javoří lze dohledat i z listin, dokládajících přechod tohoto majetku z právních předchůdců na žalobce. Jsou jimi notářské zápisy z března 1974 (N 1191/73 NZ 255/74, N 227/74 NZ 257/74), jimiž jsou převáděny poloviny č. p. x z F. P. na A. K., resp. z A. K. na B. Š., následně pak darovací smlouva z 17. 11. 1992, kde je tento objekt převáděn na M. K. (žalobce) a D. N., a z

dohody o zrušení spoluvlastnictví k nemovitostem a o vzájemném vypořádání ze dne 11. 8. 1993 mezi M. K. (žalobcem) a D. N., kdy si M. K. ponechává ve výlučném vlastnictví dům č.p. x s veškerým příslušenstvím a součástmi v Dolním Javoří, k.ú. Dolní Javoří, obec Lázně Bělohrad. Ve spisovém materiálu je založen i úmrtní list F. P. s datem úmrtí ... Nelze nevidět, že shora uvedená žádost F. P. o státní příspěvek na údržbu nemovitostí je datovaná 16. 7. 1979, což je datum, kdy již sice formálně podle notářského zápisu neměl být vlastníkem daného objektu, pro posouzení splnění podmínek ust. § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči to však není podstatné. Rozhodné je, že obsah spisového materiálu činí ve svém souhrnu spolehlivý podklad pro závěr soudu o tom, že zápis byl proveden za účinnosti dřívějších právních předpisů, jednalo se o zápis věci jako kulturní památky a je možno identifikovat zapsanou kulturní památku podle zapsaných údajů ve státních seznamech kulturních památek, případně doprovodných listin (§ 2 vyhlášky 116/1959 Ú.l.) k datu 1. 1. 1988. Podmínky ust. § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči tak byly splněny.

Pokud žalobce v posledních podáních v řízení o žalobě namítal nicotnost rozhodnutí o zápisu i zápis samotný soud k tomu uvádí, že je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, musí z něj vycházet a na jeho základech stavět. NSS v bodu 46 svého rozsudku uvedl *„Jak výslovně uváděl zákon o kulturních památkách, zápis v seznamech státních kulturních památek měl význam toliko evidenční. Jako kulturní památky totiž byly chráněny všechny předměty, které naplňovaly znaky uvedené v § 2 odst. 1 daného zákona, byť by nebyly zapsány ve státních seznamech kulturních památek. Za účinnosti zákona o kulturních památkách provedení zápisu do státních seznamů kulturních památek či vydání rozhodnutí o zápisu do těchto seznamů nečinilo kulturní památku z věci, která dosud kulturní památkou nebyla. Kulturní památkou se věc za účinnosti zákona o kulturních památkách stala již tím, že naplnila znaky v § 2 odst. 1 daného zákona. Smyslem státních seznamů kulturních památek pak byla pouhá evidence památek. Pouze pro případ pochybností, zda jde o kulturní památku či nikoli, zákon o kulturních památkách v § 2 odst. 3 počítal s vydáním deklaratorního rozhodnutí o tom, zda jde o kulturní památku. Jelikož žádná ze stran ani netvrdila, že by ohledně posuzované nemovitosti bylo vydáno rozhodnutí dle § 2 odst. 3 zákona o kulturních památkách (jde o rozdílné rozhodnutí od rozhodnutí o zápisu věci do státních seznamů kulturních památek dle § 7 odst. 3 zákona o kulturních památkách), nemá význam se v nynější věci § 2 odst. 3 zákona o kulturních památkách dále věnovat.“* V bodu 52 pak dále konstatoval *„V § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči je jako podmínka pro to, aby byla věc považována za kulturní památku i po 1. 1. 1988, stanovena existence zápisu ve státních seznamech kulturních památek. Byť zákon o kulturních památkách počítal s rozhodnutím o zápisu, z hlediska § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči je rozhodný zápis....“* V bodu 63 uvedl *„Samotný zápis ve státních seznamech kulturních památek učiněný za účinnosti zákona o kulturních památkách nepředstavuje správní rozhodnutí....“*

Z uvedeného vyplývá, že zápis věci do státního seznamu kulturních památek není rozhodnutím. Soud na něj hledí jako na evidenční/faktický/jiný úkon správního orgánu, kterým se nezakládaly, neměnily ani nerušily práva a povinnosti vlastníků věci. Takový úkon nemůže být nicotný. Je tomu tak proto, že tehdejší právní úprava (správní řád z r. 1967) nicotnost neupravovala, a nový správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) v ustanovení § 77 nicotnost sice upravuje, když v odstavci jedna uvádí *„Nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.“, ale omezuje ji pouze na rozhodnutí, nepředpokládá ji u úkonů. Nadto ust. § 182 správního řádu z r. 2004 výslovně uvádí „*Ustanovení tohoto zákona o nicotnosti se použijí jen pro úkony správních orgánů učiněné po účinnosti tohoto zákona*“. Správní řád z r. 2004 nabyl účinnosti od 1. 1. 2006. Podle důvodové zprávy a dalších odborných vyjádření k tomu zákonodárce vedla snaha na zachování právní jistoty právě s ohledem na to, že pro nicotné správní akty neplatí promlčecí lhůty a nicotnost tak nemůže být zhojena uplynutím času.

Pokud žalobce poukazoval na závěry městského soudu v předchozím rozsudku, je třeba uvést, že tento rozsudek byl podroben přezkumu Nejvyššího správního soudu, který své stanovisko ve věci vyjevil ve zrušujícím rozsudku závazným právním názorem a tím je zdejší soud v nyní projednávané věci vázán. Soud má ve shodě se žalovaným za to, že pokud by NSS důvody nicotnosti shledal, jistě by je ve svém rozsudku uvedl.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce nebyl procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 12. září 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

